

Arrest

nr. 139 810 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 17 juli 2013 en hebben zich een derde keer vluchteling verklaard op 14 november 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 20 december 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 19 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissingen werden op 23 december 2014 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Bardhaj in Shkodër. U bent in het bezit van de Albanese nationaliteit. U diende samen met uw gezin een eerste asielaanvraag in op 18 juli 2013. U stelde toen dat u in bloedwraak verkeert met twee families, meer bepaald met de familie K.(...) en de familie P.(...), als gevolg van de moord die uw broer M.(...) B.(...) in 1984 pleegde op F.(...) K.(...) en in 1994 op P.(...) P.(...). Op 8 augustus 2013 werd er door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het Commissariaat-generaal oordeelde vooreerst dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u actueel in een bloedwraak verkeert met de families K.(...) en P.(...). Er werd immers vastgesteld dat uw grote bewegingsvrijheid en uw onwetendheid over de personen door wie u wordt gevisieerd elementen waren die moeilijk overeenstemmen met de door u beweerde bloedwraak. Bovendien kon er geen enkel geloof gehecht worden aan de recente incidenten die u aanhaalde in het kader van deze bloedwraken en die u had aangeduid als aanleiding voor uw vertrek. Uit uw verklaringen kon eveneens worden vastgesteld dat er zich recent geen concrete incidenten meer hadden voorgedaan die wijzen op een bloedwraak aangezien u onder meer op geen enkele manier kon aantonen dat de zelfmoord van uw broer M.(...) en de moord op zijn dochter volgden na een omsingeling van zijn huis door onbekenden. Het feit dat uw broer M.(...) ooit had aangeboden aan L.(...) P.(...) om hem te vermoorden maar L.(...) dit niet heeft gedaan, wees er ook op dat hij geen concrete moordplannen had. Tevens werd het opmerkelijk bevonden dat al uw andere broers wel nog in Albanië verblijven en kon u hiervoor geen duidelijke verklaring geven. Tot slot werd nog opgemerkt dat u hoe dan ook niet aannemelijk had gemaakt in Albanië geen beroep te kunnen doen op de Albanese autoriteiten in geval van problemen met de families in kwestie. De beslissing van het Commissariaat-generaal werd op 7 februari 2014 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad bevestigde dat u niet aannemelijk maakte dat u daadwerkelijk in een bloedwraak met twee families verkeerde en concludeerde dat uit het geheel van de bevindingen er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag. Op 26 februari 2014 diende u voor de tweede maal een asielaanvraag in. U stelt België niet te hebben verlaten en nog steeds niet te kunnen terugkeren naar Albanië uit vrees voor bloedwraak. Naast de bloedwraken met de familie K.(...) en P.(...), stelt u dat uw familie ook in bloedwraak verwickeld is met de familie S.(...) wegens de moord op S.(...) S.(...) in 1992 door uw neef V.(...) B.(...), met de familie K.(...) wegens de moord op A.(...) K.(...) door uw neef T.(...) B.(...) op 4 mei 2005 en met de familie Ko.(...) wegens de moord op H.(...) Ko.(...) door uw neef H.(...) B.(...) op 16 oktober 2010. In het totaal verkeert uw familie dus in bloedwraak met vijf families. U vermeldde deze bloedwraken niet in het kader van uw eerste asielaanvraag omdat u dacht al genoeg bewijzen te bezitten dat u effectief in een bloedwraak verkeert. Op 22 mei 2014 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing in het kader van uw tweede asielaanvraag aangezien er geen geloof kon gehecht worden aan uw relaas. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 25 september 2014 eveneens oordeelde dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw asielmotieven. Zonder naar Albanië te zijn teruggekeerd, vroeg u vervolgens op 14 november 2014 een derde asielaanvraag in. U herhaalde uw eerdere asielmotieven. Ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag legde u vijf nieuwe documenten neer: een begeleidend schrijven van uw advocaat, meester Klapwijk, d.d. 13 november 2014 waarin uw asielmotieven opnieuw worden uiteengezet; een attest van de nationale verzoeningscommissie, ondertekend door G.(...) M.(...), d.d. 13 oktober 2014, waaruit blijkt dat u in bloedwraak verkeert met de families K.(...), P.(...), S.(...), K.(...) en Ko.(...) en dat nog steeds geen verzoening werd bereikt; een brief van de nationale verzoeningscommissie, ondertekend door G.(...) M.(...), d.d. 13 oktober 2014, gericht aan de Belgische consul in Tirana waarin hij hem verzoekt contact op te nemen met de betrokken families in de hoop hun vragen tot bescherming te ondersteunen; een verklaring van priester D.(...) M.(...) van de parochie Zojes Rruzare d.d. 9 oktober 2014 waarin hij het conflict waarin u zich bevindt ten gevolge van twee moorden gepleegd door uw broer M.(...) noemt; en een verklaring van uw broers d.d. 7 oktober 2014 waarin zij aangeven dat zij met hun gezinnen opgesloten leven omwille van de bloedwraak met vijf andere clans.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de

zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u zich in uw huidige asielaanvraag beroept op de motieven die u aanhaalde in het kader van uw eerste en uw tweede asielaanvraag. In dit verband dient benadrukt te worden dat zowel uw eerste als uw tweede asielaanvraag door de Raad voor Vreemdelingenzaken werden afgewezen omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U beperkt zich tot het herhalen van uw asielmotieven zoals eerder uiteengezet zonder daarbij verdere inhoudelijke verklaringen af te leggen. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard de geloofwaardigheid van uw asielmotieven te herstellen.

Met betrekking tot de opmerking van uw advocaat in diens begeleidend schrijven dat uw neef E.(...) B.(...) (O.V. 7.783.301) asiel aanvraag op basis van exact dezelfde motieven en dat de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal in zijn dossier vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, moet worden opgemerkt dat elk dossier individueel onderzocht wordt en op haar individuele merites wordt beoordeeld. Meer concreet kan verwezen worden naar de eerste paragraaf van de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal in uw tweede asielaanvraag, waarin het feit dat de zonen van uw broer M.(...) opgesloten leven uit angst voor een bloedwraak als aangetoond wordt beschouwd, maar waarin tevens werd gesteld dat u er niet in geslaagd was aan te tonen dat u persoonlijk in een bloedwraak geïnvolveerd wordt. Met betrekking tot de verklaringen van G.(...) M.(...) van het Comité voor Nationale Verzoening over de vijfvoudige bloedwraak waarin u zou zijn verwickeld, moet worden opgemerkt dat u reeds in uw tweede asielaanvraag een gelijkaardig attest neerlegde, waaraan geen enkel geloof gehecht kon worden. U wist toen immers niet wat G.(...) M.(...) voor uw familie had gedaan, en of hij voor uw familie bemiddeld had. Bovendien legde u verklaringen af die tegenstrijdig waren met de inhoud van het attest. Verder blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat er massale fraude en corruptie is in Albanië met betrekking tot het verkrijgen van attesten in verband met bloedwraak. Er werd overigens een gerechtelijk onderzoek geopend tegen G.(...) M.(...) omdat hij ervan wordt verdacht valse attesten te hebben opgemaakt voor personen die in werkelijkheid niet in een bloedwraak betrokken zijn, en die deze attesten gebruiken in het kader van hun asielaanvraag in het buitenland. Als dusdanig kan er ook aan het attest en de brief van G.(...) M.(...) die u neerlegt in uw huidige asielaanvraag geen waarde gehecht worden. Ook de andere documenten (de brieven van een priester en van uw broers) vertonen een gesolliciteerd karakter en kunnen niet als objectieve bron worden weerhouden waardoor zij geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na

te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van verzoekster:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bardhaj in de gemeente Shkodër. U bent in het bezit van de Albanese nationaliteit. U bent in 2006 gehuwd met B.(...) B.(...) (O.V. 7.738.567). U diende samen met uw gezin voor het eerst een asielaanvraag in op 18 juli 2013. U stelde toen dat de broer van uw echtgenoot, M.(...) B.(...), in het verleden twee moorden pleegde waardoor de familie van uw echtgenoot in bloedwraak ligt met twee families. In 2010 kwam uw man L.(...) P.(...) tegen in Griekenland en daarom besloten jullie terug te keren naar Albanië. Uw schoonbroer M.(...) B.(...) pleegde in 2012 zelfmoord en vermoordde daarbij ook zijn dochter. Omwille van twee incidenten besloten jullie Albanië te verlaten. Op 8 augustus 2013 werd er door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het Commissariaat-generaal oordeelde vooreerst dat u en uw echtgenoot niet aannemelijk hebben gemaakt actueel in een bloedwraak te verkeren met de families K.(...) en P.(...). Er werd immers vastgesteld dat uw echtgenoot zich wel vrij kon bewegen in Albanië zonder veel moeilijkheden en dat hij slechts weinig details kende over de mannelijke familieleden van de bloedwraaknemers. Zijn grote bewegingsvrijheid en zijn onwetendheid over de personen door wie hij wordt geviséerd, zijn elementen die moeilijk overeenstemmen met de beweerdde bloedwraak. Bovendien kon er geen enkel geloof gehecht worden aan de recente incidenten die jullie aanhaalden in het kader van deze dubbele bloedwraak. Bovendien kon worden vastgesteld dat er zich recent geen concrete incidenten meer hadden voorgedaan die wijzen op een bloedwraak aangezien jullie onder meer op geen enkele manier kon aantonen dat de zelfmoord van uw schoonbroer M.(...) en de moord op zijn dochter volgden na een omsingeling van zijn huis door onbekenden. Het feit dat uw schoonbroer M.(...) ooit had aangeboden aan L.(...) P.(...) om hem te vermoorden maar L.(...) dit niet heeft gedaan, wees er ook op dat hij geen concrete moordplannen had. Tevens werd het opmerkelijk bevonden dat al uw andere schoonbroers wel nog in Albanië verblijven en kon uw echtgenoot hiervoor geen duidelijke verklaring geven. Tot slot werd nog opgemerkt dat jullie hoe dan ook niet aannemelijk had gemaakt heeft dat u in Albanië geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten in geval van problemen met de families in kwestie. De beslissing van het Commissariaat-generaal werd op 7 februari 2014 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad bevestigde dat jullie niet aannemelijk maakten daadwerkelijk in een bloedwraak met twee families te verkeren en concludeerde dat uit het geheel van de bevindingen er geen geloof kan worden gehecht aan jullie asielrelaas. Op 26 februari 2014 diende u voor de tweede maal een asielaanvraag in. U stelde België niet te hebben verlaten en nog steeds niet te kunnen terugkeren naar Albanië uit vrees voor bloedwraak. De familie van uw echtgenoot is in totaal met vijf families verwickeld in bloedwraak. U kende slechts twee families bij naam, meer bepaald de familie P.(...) en de familie K.(...). Op 22 mei 2014 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing in het kader van uw tweede asielaanvraag aangezien er geen geloof kon gehecht worden aan uw relaas. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 25 september 2014 eveneens oordeelde dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw asielmotieven. Zonder naar Albanië te zijn teruggekeerd, vroeg u vervolgens op 14 november 2014 een derde asielaanvraag in. U herhaalde uw eerdere asielmotieven. Ter ondersteuning van uw huidige asielaanvraag legde uw echtgenoot vijf nieuwe documenten neer.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw echtgenoot B.(...) B.(...), werden uiteengezet. Zijn derde asielaanvraag werd niet in overweging genomen. De beslissing luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u zich in uw huidige asielaanvraag beroept op de motieven die u aanhaalde in het kader van uw eerste en uw tweede asielaanvraag. In dit verband dient benadrukt te worden dat zowel uw eerste als uw tweede asielaanvraag door de Raad voor Vreemdelingenzaken werden afgewezen omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U beperkt zich tot het herhalen van uw asielmotieven zoals eerder uiteengezet zonder daarbij verdere inhoudelijke verklaringen af te leggen. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard de geloofwaardigheid van uw asielmotieven te herstellen.

Met betrekking tot de opmerking van uw advocaat in diens begeleidend schrijven dat uw neef E.(...) B.(...) (O.V. 7.783.301) asiel aanvroeg op basis van exact dezelfde motieven en dat de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal in zijn dossier vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, moet worden opgemerkt dat elk dossier individueel onderzocht wordt en op haar individuele merites wordt beoordeeld. Meer concreet kan verwezen worden naar de eerste paragraaf van de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal in uw tweede asielaanvraag, waarin het feit dat de zonen van uw broer M.(...) opgesloten leven uit angst voor een bloedwraak als aangetoond wordt beschouwd, maar waarin tevens werd gesteld dat u er niet in geslaagd was aan te tonen dat u persoonlijk in een bloedwraak geïnvolveerd wordt. Met betrekking tot de verklaringen van G.(...) M.(...) van het Comité voor Nationale Verzoening over de vijfvoudige bloedwraak waarin u zou zijn verwikkeld, moet worden opgemerkt dat u reeds in uw tweede asielaanvraag een gelijkaardig attest neerlegde, waaraan geen enkel geloof gehecht kon worden. U wist toen immers niet wat G.(...) M.(...) voor uw familie had gedaan, en of hij voor uw familie bemiddeld had. Bovendien legde u verklaringen af die tegenstrijdig waren met de inhoud van het attest. Verder blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat er massale fraude en corruptie is in Albanië met betrekking tot het verkrijgen van attesten in verband met bloedwraak. Er werd overigens een gerechtelijk onderzoek geopend tegen G.(...) M.(...) omdat hij ervan wordt verdacht valse attesten te hebben opgemaakt voor personen die in werkelijkheid niet in een bloedwraak betrokken zijn, en die deze attesten gebruiken in het kader van hun asielaanvraag in het buitenland. Als dusdanig kan er ook aan het attest en de brief van G.(...) M.(...) die u neerlegt in uw huidige asielaanvraag geen waarde gehecht worden. Ook de andere documenten (de brieven van een priester en van uw broers) vertonen een gesolliciteerd karakter en kunnen niet als objectieve bron worden weerhouden waardoor zij geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen."

Bijgevolg kan uw derde asielaanvraag evenmin in overweging genomen worden.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de

elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen op dinsdag 23 december 2014 bij aangetekende brief verstuurd werden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, Albert II-laan 26 A te 1000 Brussel en niet naar de door verzoekers gekozen woonplaats, zijnde Rue P.E. Janson II te 1050 Brussel (zie formulieren 'Verklaring betreffende de woonstkeuze' van 20 november 2014).

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoekers op 15 januari 2015 de bestreden beslissingen op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in ontvangst hebben genomen.

Naar luid van artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet het beroep tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden ingesteld binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissingen waartegen het is gericht.

Naar luid van artikel 39/57, § 2, 3° van bovengenoemde wet begint de in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijn te lopen, wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst. Het op donderdag 22 januari 2015 ingediende verzoekschrift is derhalve tijdig zodat het beroep ontvankelijk is.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van het recht op verdediging en stellen zij tevens dat geen grondig onderzoek werd verricht naar het verbod op refoulement.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed. Zij beamen dat zij zich inderdaad beroepen op de motieven van hun eerste en tweede asielaanvraag, in die zin dat zij nog steeds in een vendetta zijn met vijf families ingevolge vijf moorden. Dit is inderdaad niet gewijzigd. Zij benadrukken dat zij nieuwe documenten (lees: elementen) hebben aangebracht om aan te tonen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

het de eerste twee keren bij het verkeerde eind had, doch zij hebben zij de indruk dat het Commissariaat-generaal niet de moeite wil doen om deze documenten ook individueel en concreet te onderzoeken. Zij vervolgen dat zij, behoudens een kort verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen enkele mogelijkheid hebben gehad om zelf uit te leggen waarom deze vijf nieuwe documenten een ander licht op de zaak kunnen werpen. Bij een eerdere asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal geoordeeld dat zij onvoldoende konden vertellen over ondernomen pogingen of stappen tot onderhandeling met de andere families, doch verzoekers benadrukken in dit verband dat zij reeds enige tijd geleden zijn vertrokken uit Albanië en zij uiteraard niet persoonlijk betrokken zijn en aanwezig zijn bij de onderhandelingen en besprekingen. Zij hebben dan ook navraag gedaan en de schoonzus heeft bijkomende documenten opgestuurd. Verzoekers laten voorts gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratief dossier een rapport en een uitgetypte versie van een reportage die plaats heeft gevonden op de TV voegt en daarmee minstens impliciet stelt dat de door hen bijgebrachte nieuwe stukken vals zijn. Verzoekers volharden echter in de inhoud van de nieuwe bijgebrachte stukken, die moeten aantonen dat zij in het kader van deze vendetta riskeren het met hun leven te moeten bekopen en dat de overheid duidelijk niet in de mogelijkheid is om hen te beschermen tegen deze families zodat er volgens verzoekers een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet voorhanden is. Bovendien, gelet op het feit dat het om vijf vermoorde personen gaat, zullen er ook in de familie van verzoeker vijf slachtoffers moeten vallen, aldus nog verzoekers, die menen dat hun rechten van verdediging geschonden werden vermits zij over het belang van de nieuwe stukken niets bijkomend konden vertellen en zij geen enkele mogelijkheid hadden de stukken te verdedigen zodat zij ook genoodzaakt zijn huidig beroep in te dienen ter verdediging van hun standpunt.

Verzoekers vervolgen dat verzoeker ongeschoold is en dat hij er geen idee van had wat men concreet allemaal van hem als bewijzen zou willen ontvangen. Zij wijzen erop dat zij in het kader van een eerdere asielaanvraag een origineel artikel uit de krant neerlegden over hun probleem en dat zij tevens een DVD bijbrachten met een reportage die op TV (topchannel) is uitgezonden en uit welke reportage duidelijk blijkt dat de broers van verzoekers hun huizen niet uit mogen, net zomin als hun kinderen die in de reportage kort in beeld komen en ondervraagd worden (de kinderen zeggen in de reportage dat ze niet naar school mogen gaan en een professor van de school komt hen zelfs soms thuis les geven). Er is geen rekening gehouden met verzoeker zijn specifiek profiel van laaggeschoolde, aldus verzoekers, die opwerpen dat verzoeker, telkens het Commissariaat-generaal iets ongeloofwaardig achtte, heeft getracht om hieromtrent de bestaande stukken te bekomen om aan te tonen dat hij de waarheid sprak.

Vervolgens argumenteren verzoekers dat het wel degelijk relevant is dat E. B., verzoekers neef die zich op dezelfde problemen steunde, asiel heeft gekregen. Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aldus in het dossier van E. B. erkend dat er een bloedwraak voorhanden is. Gelet op het feit dat er geen twijfel over de verwantschap is, kan er volgens verzoekers dan ook geen twijfel zijn over het feit dat zij zich in dezelfde situatie bevinden. Zij benadrukken dat zij wel degelijk persoonlijk gevisieerd worden. Verzoeker zijn broer pleegde twee moorden en dus zullen er in zijn familie ook minstens twee doden moeten vallen om zich te wreken. Het Commissariaat-generaal kan niet enerzijds zeggen dat verzoeker individueel allerhande moet gaan aantonen om dan even later in algemene bewoordingen te gaan stellen dat er veel vervalste attesten worden afgegeven in verband met bloedwraak. Het is niet omdat men op een reportage op TV één keer een geval van corruptie heeft aangetoond met verborgen camera dat dit steeds het geval is, aldus verzoekers, die laten gelden dat het Commissariaat-generaal op geen enkele wijze bewijst dat de stukken die in deze bijgebracht zijn vals zouden zijn. Nog volgens verzoekers zegt het bovendien veel over de mogelijkheden tot bescherming in Albanië door de overheid. Zij verduidelijken dat in het bijgebrachte stuk van het Commissariaat-generaal duidelijk de strafsancities vermeld staan voor misbruik van een dergelijke positie maar dat deze man blijkbaar toch zonder enig probleem tot op heden nog op zijn post is.

Tot slot laken verzoekers dat geen objectieve en actuele informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Zij achten het dan dat ook op geen enkele wijze bewezen dat de in Albanië opererende autoriteiten ingeval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. Verzoekers merken in dit verband nog op dat zelfs indien het Commissariaat-generaal dergelijke informatie zou bijbrengen, het allicht administratieve en wettelijke informatie zou zijn die niets zou zeggen over hun concrete situatie. Zij stellen zich dan ook de vraag waaruit het Commissariaat-generaal meent te kunnen afleiden dat de Albanese autoriteiten in de mogelijkheid zijn om hun veiligheid te garanderen. De DVD met een reportage over bloedwraak (en de uitgeschreven tekst ervan) bevat immers slechts algemene informatie over bloedwraak en toont volgens verzoekers niet aan dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de

voormelde wet hebben getroffen. Ook het reisadvies over Albanië heeft slechts een algemene strekking en is overigens enkel bestemd voor reislustige Belgen en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek en verhoren in het kader van asielaanvragen, aldus nog verzoekers.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun derde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun eerste en tweede asielaanvraag hebben uiteengezet, met name dat zij in een bloedwraak verwickeld zijn.

In 's Raads arrest nr. 130 097 van 25 september 2014 werd inzake verzoekers hun tweede asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Verzoekers vragen voor de tweede maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd bij 's Raads arrest nrs. 118 589 en 118 590 van 7 februari 2014 omdat hun asielrelaas ongelooftwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelt bij arrest nrs. 118 589 en 118 590 van 7 februari 2014 de ongelooftwaardigheid vast van verzoekers hun asielrelaas. In hun tweede en huidige asielaanvraag beperken verzoekers zich ertoe te

volharden in het ongeloofwaardige relaas van hun eerste aanvraag, halen ze aan naast de bloedwraken met de familie K. en P. ook nog in bloedwraak verwickeld te zijn met drie andere families, en leggen ter staving daarvan een origineel attest neer van 12 februari 2014 van de nationale verzoeningscommissie, verschillende kopieën van brieven en aanbevelingsbrieven van onder meer het Albanese ministerie van arbeid, sociale zaken en gelijkheid, en een televisiereportage van Top Channel over opgesloten kinderen die in een bloedwraak verwickeld zijn waarin de kinderen van de broer van verzoeker te zien zijn.

Verzoekers kaderen deze nieuwe gegevens evenwel binnen de problematiek die zij in hun eerdere asielaanvraag naar voren bracht, zodat deze niet vermogen aan het kracht van gewijsde van 's Raads arrest nrs. 118 589 en 118 590 van 7 februari 2014 te tornen. De documenten en de reportage die verzoekers in het kader van hun huidige asielaanvraag voorleggen, vermogen evenmin de geloofwaardigheid van hun asielrelaas te herstellen. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nrs. 118 589 en 118 590 van 7 februari 2014 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Wat de televisiereportage betreft, merkt de Raad nog op dat, hoewel de kinderen van de broer van verzoeker hierin te zien zijn, verzoekers hiermee geenszins aantonen dat zij persoonlijk in een bloedwraak betrokken zijn. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich niet eensluitend heeft uitgedrukt over de ondernomen verzoekingspogingen en hij evenmin op de hoogte is van recente bemiddelingsacties. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten aan die deze pertinente vaststellingen weerleggen. Ze beperken zich immers louter tot het uiten van blote beweringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen. Bovendien hebben verzoekers tijdens hun eerste asielaanvraag geen enkele melding gemaakt van het feit nog drie andere families te vrezen omwille van bloedwraak. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoekers blijven hier aldus duidelijk in gebreke.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nrs. 118 589 en 118 590 van 7 februari 2014 anders zouden zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

(...)

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 juli 2014, voeren ze aan dat er twee belangrijke argumenten in hun verzoekschrift niet werden besproken. Zij argumenteren dat de reportage van TOP CHANNEL veel betekent en een belangrijk motief is in de bestreden beslissing doch, dat de tekst van de reportage niet bij het administratief dossier is gevoegd zodat de Raad in de onmogelijkheid is de juistheid van dit motief te onderzoeken. Verzoekende partijen vervolgen dat zij in een bloedwraak zijn verwickeld omwille van hun broer die zelfmoord pleegde. Zij vragen dat het dossier teruggestuurd wordt naar het Commissariaat-generaal voor een vertaling van de reportage. Voorts wijzen zij er op dat de tegenstrijdigheden niet essentieel zijn. Wat de reputatie van Gjin Marku betreft wijzen verzoekende partijen er op dat deze persoon nog altijd op post is en dat niet zomaar kan gesteld worden dat hij corrupt is omdat hij misschien ooit 300 euro heeft aangenomen. Verzoekende partijen besluiten dat zij de keuze hebben tussen het graf en het leven.

1.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat er zich in het administratief dossier wel degelijk een schriftelijke weergave bevindt van de reportage van TOP CHANNEL (zie inventaris documenten). Hun argumentatie

dienaangaande is dan ook niet dienend. Het weze nogmaals benadrukt dat, zoals ook in de beschikking van 17 juli 2014 werd gesteld, hoewel de kinderen van de broer van eerste verzoekende partij hierin te zien zijn, verzoekende partijen hiermee geenszins aantonen dat zij persoonlijk in een bloedwraak betrokken zijn. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekende partij zich niet eensluitend heeft uitgedrukt over de ondernomen verzoeningspogingen en zij evenmin op de hoogte is van recente bemiddelingsacties. Bovendien hebben verzoekende partijen tijdens hun eerste asielaanvraag geen enkele melding gemaakt van het feit nog drie andere families te vrezen omwille van bloedwraak. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Louter stellen dat de tegenstrijdigheden niet essentieel zijn, ontkracht de desbetreffende vaststellingen niet. Het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij aldus in gebreke blijven.

Wat de reputatie van Gjin Marku betreft, wijst de Raad er op dat dit niet de enige reden is waarom aan het desbetreffend attest geen bewijswaarde kan worden gehecht. Zo wordt in de bestreden beslissing over het attest van Gjin Marku nog het volgende gemotiveerd: "Vooreerst kan worden gewezen op het feit dat u klaarblijkelijk zelf niet weet wat Gjin Marku eigenlijk voor uw familie heeft gedaan en of hij heeft bemiddeld voor uw familie. Bovendien stemmen uw verklaringen niet overeen met het attest. Hierin staat geschreven dat u in bloedwraak verkeerd met vijf families en dat alle moeite werd gedaan voor verzoening maar zonder enig succes. U verklaarde daarentegen dat er geen verzoeningspogingen werden ondernomen met de families Shara, Kunora en Koldashi (CGVS gehoor 17 maart 2014, p. 4-6). Hiermee geconfronteerd kon u louter opperen dat u niet weet hoe Gjin Marku heeft bemiddeld en voegde u toe dat het niet aan jullie is om verzoening te regelen maar aan een verzoeningscommissie (CGVS gehoor 17 maart 2014, p. 6). Uw uitleg is geenszins afdoende want het feit dat u niet op de hoogte bent van eventuele bemiddelingspogingen strookt niet met de door u beweerde vrees. Dat de door u aangehaalde bloedwraken niet geloofwaardig zijn, wordt tevens bevestigd door het feit dat u geen namen kan noemen van familieleden die u beweert te vrezen en door wie u beweert gevisieerd te worden (CGVS gehoor 17 maart 2014, p. 4-6). Documenten zijn daarenboven slechts bewijskrachtig indien ze werkelijk kaderen in een geloofwaardig en coherent asielrelaas, quod non in casu. Overigens blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat er massale fraude en corruptie is in Albanië met betrekking tot het verkrijgen van attesten in verband met bloedwraak." Verzoekende partijen gaan met hun betoog aangaande de reputatie van Gjin Marku volledig voorbij aan deze vaststellingen. De Raad wijst er op dat het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven is dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten geen geloof te hechten aan het door verzoekende partijen neergelegde attest en dus niet enkel feit dat er een gerechtelijk onderzoek geopend is tegen Gjin Marku.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zoverre verzoekers zich in voorliggend verzoekschrift richten tegen de beslissingen genomen in het kader van hun vorige asielaanvragen – zij trachten de in de tweede asielaanvraag vastgestelde onwetendheid omtrent bemiddelingspogingen met de betrokken families te vergoelijken, stellende dat (1) zij reeds enige tijd geleden uit Albanië vertrokken zijn en zij uiteraard niet persoonlijk betrokken en aanwezig zijn bij de onderhandelingen en besprekingen en (2) verzoeker bovendien niet geschoold is; zij verwijzen naar een aantal eerder door hen neergelegde stukken, met name een origineel

krantenartikel over hun probleem en een DVD met een reportage die op TV (topchannel) is uitgezonden en uit welke reportage duidelijk blijkt dat de broers van verzoekers hun huizen niet uit mogen, net zomin als hun kinderen die in de reportage kort in beeld komen en ondervraagd worden (de kinderen zeggen in de reportage dat ze niet naar school mogen gaan en een professor van de school komt hen zelfs soms thuis les geven) en zij stellen dat verzoeker ongeschoold is zodat hij er bij de vorige asielaanvragen geen idee van had wat men concreet allemaal van hem als bewijzen zou willen ontvangen – kunnen hun argumenten dan ook niet in aanmerking worden genomen.

3.3.2. Ter staving van onderhavige asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten neer: een begeleidend schrijven van hun advocaat, meester Klapwijk, dd. 13 november 2014 waarin hun asielmotieven opnieuw worden uiteengezet; een attest van de nationale verzoeningscommissie, ondertekend door G.M., dd. 13 oktober 2014 waaruit blijkt dat verzoeker in bloedwraak verkeert met de families K., P., S., K. en Ko. en dat nog steeds geen verzoening werd bereikt; een brief van de nationale verzoeningscommissie, ondertekend door G.M., dd. 13 oktober 2014 gericht aan de Belgische consul in Tirana waarin hij hem verzoekt contact op te nemen met de betrokken families in de hoop hun vragen tot bescherming te ondersteunen; een verklaring van priester D. M. van de parochie Zojes Ruzare dd. 9 oktober 2014 waarin hij het conflict waarin verzoeker zich bevindt ten gevolge van twee moorden gepleegd door zijn broer M. noemt en een verklaring van verzoekers broers dd. 7 oktober 2014 waarin zij aangeven dat zij met hun gezinnen opgesloten leven omwille van de bloedwraak met vijf andere clans.

Bij aangetekend schrijven van 18 februari 2015 laten verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een getuigschrift van “de vrede verzoening missionarissen van Albanië” van 27 januari 2015 waarin wordt geattesteerd dat verzoekers problemen teruggaan tot 1984 en tot op heden actueel zijn, alsook dat ondanks alle pogingen tot verzoening, de in bloedwraak verkerende families nog steeds niet verzoend zijn en dat verzoeker zich ingevolge deze problemen genoodzaakt zag Albanië te verlaten.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hen in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van hun eerste en tweede asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen uiteengezette asielmotieven.

3.3.3.1. In zoverre verzoekers zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroepen op de asielmotieven die zij in hun eerste en tweede asielaanvraag hebben aangehaald, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *"(...) In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u zich in uw huidige asielaanvraag beroept op de motieven die u aanhaalde in het kader van uw eerste en uw tweede asielaanvraag. In dit verband dient benadrukt te worden dat zowel uw eerste als uw tweede asielaanvraag door de Raad voor Vreemdelingenzaken werden afgewezen omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.*

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U beperkt zich tot het herhalen van uw asielmotieven zoals eerder uiteengezet zonder daarbij verdere inhoudelijke verklaringen af te leggen. (...)"

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om voorgaande motieven te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van hun ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen de appreciatie van hun derde asielaanvraag in positieve zin om te buigen.

3.3.3.2. Ook de door verzoekers in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van hun relaas kunnen herstellen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens beoordeling waar in de bestreden beslissingen als volgt wordt overwogen: *"(...) De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard de geloofwaardigheid van uw asielmotieven te herstellen.*

Met betrekking tot de opmerking van uw advocaat in diens begeleidend schrijven dat uw neef E.(...) B.(...) (O.V. 7.783.301) asiel aanvraag op basis van exact dezelfde motieven en dat de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal in zijn dossier vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, moet worden opgemerkt dat elk dossier individueel onderzocht wordt en op haar individuele merites wordt beoordeeld. Meer concreet kan verwezen worden naar de eerste paragraaf van de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal in uw tweede asielaanvraag, waarin het feit dat de zonen van uw broer M.(...) opgesloten leven uit angst voor een bloedwraak als aangetoond wordt beschouwd, maar waarin tevens werd gesteld dat u er niet in geslaagd was aan te tonen dat u persoonlijk in een bloedwraak geïnvolveerd wordt. Met betrekking tot de verklaringen van G.(...) M.(...) van het Comité voor Nationale Verzoening over de vijfvoudige bloedwraak waarin u zou zijn verwickeld, moet worden opgemerkt dat u reeds in uw tweede asielaanvraag een gelijkaardig attest neerlegde, waaraan geen enkel geloof gehecht kon worden. U wist toen immers niet wat G.(...) M.(...) voor uw familie had gedaan, en of hij voor uw familie bemiddeld had. Bovendien legde u verklaringen af die tegenstrijdig waren met de inhoud van het attest. Verder blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat er massale fraude en corruptie is in Albanië met betrekking tot het verkrijgen van attesten in verband met bloedwraak. Er werd overigens een gerechtelijk onderzoek geopend tegen G.(...) M.(...) omdat hij ervan wordt verdacht valse attesten te hebben opgemaakt voor personen die in werkelijkheid niet in een bloedwraak betrokken zijn, en die deze attesten gebruiken in het kader van hun asielaanvraag in het buitenland. Als dusdanig kan er ook aan het attest en de brief van G.(...) M.(...) die

u neerlegt in uw huidige asielaanvraag geen waarde gehecht worden. Ook de andere documenten (de brieven van een priester en van uw broers) vertonen een gesolliciteerd karakter en kunnen niet als objectieve bron worden weerhouden waardoor zij geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen."

Verzoekers betogen in het verzoekschrift dat het wel degelijk relevant is dat E. B., verzoekers neef die zich op dezelfde problemen steunde, asiel heeft gekregen. Ter zitting wordt evenwel bevestigd dat verzoekers neef niét als vluchteling werd erkend. Verzoekers kunnen dan ook bezwaarlijk worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift argumenteren dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het dossier van E. B. heeft erkend dat er een bloedwraak voorhanden is en dat er, gelet op het feit dat er geen twijfel over de verwantschap is, dan ook geen twijfel zijn kan over het feit dat zij zich in dezelfde situatie bevinden.

De Raad benadrukt voorts dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Er is geen enkele rechtsregel die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde moet worden toegekend dan aan de verklaringen van de asielzoeker. Bij verwerping ervan dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook niet aan te tonen dat de voorgebrachte bewijsstukken vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze naar zijn oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten. Zo kan de commissaris-generaal en ook de Raad aan voorgelegde stukken bewijswaarde onzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. *In casu* is duidelijk gebleken dat de door verzoekers voorgelegde documenten ter staving van hun beweerd vrees voor bloedwraak niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. Bovendien blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er massale fraude en corruptie is in Albanië met betrekking tot het verkrijgen van attesten in verband met bloedwraak. Gelet op het voorgaande, kunnen de door verzoekers in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet in aanmerking worden genomen als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen. Om dezelfde redenen kan ook aan het aan de Raad op 18 februari 2015 overgemaakte getuigschrift van "de vrede verzoening missionarissen van Albanië" van 27 januari 2015 geen objectieve bewijswaarde worden verleend.

3.3.3.3 Waar verzoekers nog opwerpen dat zij, behoudens een kort verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen enkele mogelijkheid hebben gehad om zelf uit te leggen waarom de vijf nieuwe documenten een ander licht op de zaak kunnen werpen en menen dat hun rechten van verdediging geschonden werden vermits zij over het belang van de nieuwe stukken niets bijkomend konden vertellen en zij geen enkele mogelijkheid hadden de stukken te verdedigen, dient het volgende te worden benadrukt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers hun derde asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, *“De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage”*, T. Vreemd. 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *“In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10

september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een derde asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekers *in casu* specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van hun derde asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoekers brengen in voorliggend verzoekschrift geen valabele elementen bij die zij dan wel zouden hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van hun derde asielaanvraag.

3.3.3.4. Aangezien verzoekers niet aannemelijk maken dat zij persoonlijk in een bloedwraak geïnvolveerd worden, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het gebrek aan beschermingsmogelijkheden door de Albanese overheid en het verwijt dat geen objectieve en actuele informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier waaruit kan blijken dat de in Albanië opererende autoriteiten ingeval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet, niet dienstig.

3.3.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

3.4. Tot slot kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij stellen dat geen grondig onderzoek werd gevoerd met betrekking tot het non-refoulementbeginsel.

De Raad wijst erop dat dienaangaande in de bestreden beslissingen correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS